

CARTA A UN MÚSIC DIFERENT

Arbúcies, 21 de febrer del 1981

Volgut:

Tot infant ha tingut un músic en els seus jocs. Tu vares ésser el meu. Et recordo quan de petit voltava pels carrers de la vila-dels-camençaments-dels -seixanta i -et veia tocar els diumenges-i-festes-de-guardar.

No eres pas un músic qualsevol, ni tampoc gens convencional; no, això no. Eres - més aviat un músic diferent! canviaves tot sovint d'instrument: suara era un timbal, ara una guitarra d'aquelles de fira, i em sembla que, fins i tot, havies arribat a - portar no sé si era una trompeta o bé un violí.

La teva alçada, petita pel curt de els teves cames, s'allargava gràcies a una boina-gorra-passamuntanyes que jo mai no havia vist que te la treguessis: era talment un apèndix de tu mateix. A la teva cara, assaonada i mal afaitada, hom endevinava la teva llarga i poc afavorida estada en aquest món. Enfonsats en el teu rostre, dos ulls petits i bellugadissos, que havien vist moltes coses i n'havien incredulat moltes d'altres, miraven a tothom.

Vesties, com se solia per aquells anys en aquestes rodalies, de vellut que a l'hivern cobries amb un "sobre-todo" que només veient com tèsqueia hom podia dir, sense - por a errar, que era de segona mà. Els teus peus calçaven, en ocasions, sabates negres amb cordons o espadenyes-de-betes si el diumenge-o-festa-de-guardar no era de les més assenyalades de l'anyada.

Després de la missa parroquial, tu, amb el cap enlairat i sense perdre el somriure, interpretaves, sense solfeig ni escola, el que la inspiració del moment t'improvisava. A la Plaça-dels-encantats, pagesos-vilatans-forasters-passants no t'escoltaven - enfeinats com estaven parlant del preu del bestiar, de les petjades que un senglar havia deixat a la Font-de-la-Mare-de-Déu, de la collita del blat-de-moro o de mil petites coses de la setmana. Al teu costat, un venia cadenes, morrions-de-vaques o pedres d'esmolat la falç, i una mica més enllà un altre rifava, ajudat d'un joc de cartes, - tortells. També hi havia una dona que despatxava conill i gallines morts i, al portal d'una casa, un de Santa Coloma arreglava rellotges al costat d'una parada de cacauets i avellanes. Però tu, impassible a tant enrenou, continuaves envoltat de quitxalla, la teva tasca.

Però no solament tocaves en aquest indret. Jo t'havia acompanyat en una curta cercavila que ens portava a seguir el recital en les taules del carrer -a l'estiu- o dins del local -a mal temps- dels cafès del poble.

De tant en tant, paraves de redoblar, o de bufar, o d'arrossegar les mans per les cordes, o de rascar amb l'arquet. Era l'hora de les coses materials: recollies la voluntat, escassa, del divers inauditori.

I poc després, encetaves altre cop amb una peça que mai havia estat executada per tu ni per ningú. I així entre xerrics i notes dissonants arribava l'hora de dinar. Era el moment que tu aprofitaves per marxar, tot discret i amb el mocador de fer farcells a l'esquena, carretera amunt cap a casa teva. El que no he sabut mai és si paraves a beure a Can Sitra.

Teu

Josep Puigví i Funollet

